

og 9. Thi disse Paragrafer omhandle jo kun de Tilfælde, hvor der virkelig paaviselig er opstaaet Sygdom, og hvor altsaa Lægen kommer til at skride ind; men § 10 gaar ud fra, at det skal være enhver Leverandør tilsladt, naar han selv tror, der er Fare forbunden med at nyde Mælk i raa Tilstand, at fordre, at der skal leveres ham kogt Mælk; at Mælken i raa Tilstand kan være farlig, det kan nok være; det skal jeg ikke benegte. Men disse Meierier ere maasse ikke indrettede paa at kunne levere den tilbage saaledes i kogt Tilstand uden stor Udgift eller jærlige Foranstaltninger i den Anledning, og fra dette Synspunkt betragtet skal jeg ikke modsætte mig Udvalgets Forslag om, at Paragrafen gaar ind. — Vædringen til § 9 skal jeg heller ikke gjøre nogen Indvending imod. Jeg betragter den sidste Vædring — som egentlig skulde have et Navn for sig — som en Konsekvens af Vædringsforslag under Nr. 14 til § 16. Hvad endelig Vædringsforslag til § 15 angaar, saa indser jeg meget godt, at det har sin Betydning, at det, hvorpaa det kommer an, er, om der ogsaa sælges Mælk fra det vedkommende Meieri. Jeg har egentlig den Tro, at det var Udvalgets Mening, at Bestemmelsen ikke blot skulde gjælde om de Meierier, hvortil der indkjøbes Mælk, men ogsaa de Meierier, hvorfra der sælges Mælk, men for disse Meieriers Vedkommende, synes jeg, at Bestemmelsen er berettiget, thi det er det, som man betragter som egentlig farlig, at Mælken kommer ud blandt Publikum, og om den sælges til Flere eller Færre, om den sælges til ganske Fremmede eller kun til Folk, som arbejde i Meierierne, det kan man ikke saaledes indrette en Lov efter; det vilde blive vanskeligt, om man skulde indpaa Spørgsmaalet, om de folgte til flere eller til færre Personer. Derfor mener jeg, at der ved Lovens Affattelse maa tages Hensyn til, om der overhovedet sælges Mælk fra Meierierne, og der kan ikke tages Hensyn til, om det sker i større eller mindre Udstrækning. Med Hensyn til Udbredelsen af Smittefare har det ikke Meget at sige; thi naar den usunde Mælk kommer i Mennesker, er Kilden, Udspringet til en Epidemi mulig gjort, og i den Henseende spiller det jo ikke nogen stor Rolle, om det er til nogle Flere eller Færre, den kommer. Med disse Bemærkninger og i det Haab, at man om disse smaa Redaktionspørgsmaal — Andet tror jeg ikke, det kan være, som her fra min Side er fremhævet — vil kunne opnåa Enighed med Udvalget, skal jeg paa dette Standpunkt af Sagen standse.

Ordføreren (Ablefeldt=Laurvig): Udvalget skal selvfølgelig tage Hensyn til den ærede Ministers Udtalelser. Jeg skal kun tillade mig at bevare nogle ganske enkelte Ting, blandt Andet Bemærkningen med Hensyn til § 4. Udvalget er gaaet ud fra, at det var en privat Sag, om de Vedkommende vilde have mer eller mindre godt Vand; i alt Fald er det en vanskelig Ting for Tilhøret at sige, hvorvidt Vandet er rigeligt eller ikke. Det Samme er Tilfældet med § 5. Det menes at maatte være en privat Sag, om Svinehuset ligger mere eller mindre langt borte fra Meieriet. Ganske vist kan der muligvis opstaa Smitte, men saa komme §§ 8 og 9 til at gjælde. Med Hensyn til Lugten kan det ikke blive værre, om Svinehuset ligger længere fra eller ikke. Det, der egentlig kun kan skade, vil være selve Mælken, men det bliver som sagt mere en privat end en offentlig Sag. I det Hele taget har Udvalget ment ikke at burde gaa saa vidt, som den ærede Minister muligvis maatte ønske; men der skal naturligvis tages Hensyn til, hvad den ærede Minister har sagt. Med Hensyn til Røgningen tillod jeg mig før at bemærke, at Udvalget mente, at Røgning af saa store Mængder Mælk ikke var mulig, og mente derfor, at det var heldigt at udelade Bestemmelserne derom. Med Hensyn til § 14 skal jeg bemærke, at naar den ærede Minister talte om Møderne, da er det Meningen, at i Reglen skulde Distriktslægen en Gang om Aaret tilse Meierierne, altsaa være ved et saadant Møde. I det jeg paa Udvalgets Begne takker den ærede Minister for den Maade, hvorpaa han har behandlet det, skal jeg kun gjentage, at Udvalget skal rette sig efter hans Udtalelser.

Snel: Jeg vil blot kort forvare mig imod en Misforstaaelse, som jeg antager, at jeg maa have gjort mig skyldig i at give Anledning til. Jeg anser ikke den af mig foreslaaede Ordning af Tilhøret for ideel, men det forekommer mig, at Hovedsagen er den, at Tilhøret bliver effektivt, og deri antager jeg, at jeg er enig med den høitæredede Minister. Dog frygter jeg for, at det ikke vil blive effektivt, naar de samme Mennesker, som have en Hovedinteresse i Meierierne, skulle vælge de Mennesker, som skulle have Tilhøret med Meierierne, og med Hensyn til den Ytring, at det vilde være for meget, naar man skulde sætte hele Bølggermassen i Bevægelse for en saadan Ting, saa har man jo andre Bølg, f. Ex. Valget til den frie Tattigtasse, og man vil saa